

1. טארק מחמוד עבאס ת.ז. 410241699
2. יאסר מחמוד עבאס ת.ז. 410241707

בעניין:

עו"כ עוה"ד נהאד ארשיד ואו ניסים גרה
ואו עו"ד פוחד שחאדה ואו לואי גרא
מרח'י אבן בטוטה 14, ת.ד. 31937 ירושלים
טל: 02-6261771 פקס: 02-6285886/7

התובעים;

- נ ג ר -

1. רשות השידור
2. מנטי שקלאר, מנכ"ל רשות השידור
3. אורי לוי
4. איילת חסון-נשר

כולם עו"כ עוה"ד יורם מושקט ואו שרון
שפיט ואו אוריין אשכולי ואו שירה רייך
ואו יוסי קלו ואו ניר אדרי
מרחוב יהודה הלוי 85 תל-אביב 65796
טל: 03-5609882 ; פקס: 03-5662038

הנתבעים;

כתב הגנה

א. מביא

1. הנתבעים יטענו כי יש לדחות את התביעה, ולחייב את התובעים בתשלום מלוא הוצאותיהם.
2. **יש לדחות על הסף את תביעת התובע 2:** הכתבה לא עסקה בתובע 2, ולא הזכירה את שמו, ועל כן יש לדחות את תביעתו על הסף. הכתבה הזכירה את שמו של התובע 1, בלבד.
3. מכיל מקום, וכפי שייטען בהרחבה- לא היה בכתבה משום פרסום לשון הרע על התובע 1 (ודאי שלא על התובע 2).
4. **יש לדחות על הסף את התביעה כנגד הנתבע 2:** בהתאם לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, לא עומדת זכות תביעה כנגד מנכ"ל הגוף המשדר- ועל כן יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 2- על פלשתניית "אל-וואטאניה", המבקשת לפעול בשטחי רשות הפלשתנאית.
5. בכתבה הוצגה, כאמור, בקורת מערכת הבטחון על לשכת ראש הממשלה, הפועלת בניגוד לשיקולי בטחון אותם העלו השב"כ ומשרד הבטחון.
5. **יש לדחות על הסף את התביעה כולה:** שמסתמכת על פרשנות (מוכחשת) של התובעים, לכתבה. התובעים מפרשים את הכתבה כאילו עולה ממנה, שהם פועלים תוך שיתוף פעולה עם לשכת ראש

הממשלה, וכמי שמקורביים את האינטרס הפלשתני לטובתם האישית. המדובר בפרישנות בלתי סבירה שלא ניתן להסיקה מהפרסום. עם זאת, ישנו הנתבעים כי בכל מקרה, שיתוף פעולה עם השלטון הישראלי אינו יכול להיחשב בגדל לשון הרע, בהתאם לנוהמות ולפסיקות המקובלות במשפט הישראלי.

בית המשפט העליון כבר דחה על הסף תביעת לשון הרע במקרה אחר – בו הגיש אזרח ירדני (תושב ירושלים, שבהן כפסיריארד בכניסה הארמנית) – תביעת לשון הרע בגין פרסום בו נכתב עליו כי הוא שירת פעולה עם ממשלת ישראל בית המשפט העליון קבע באותו המקרה ש"לא ניתן להעלות על הדעת שבית משפט בישראל יגדיל שיתוף פעולה עם ממשלת ישראל כלשון הרע." (ע"א 466/83 שאתה ג' דרדיאן פ"ד לט (4) 734, 739).

ויוזכר (להבדיל), כי במקרה זה הובהר בכתבה כתגובה, כי לשכת ראש הממשלה לא ידעה על מעורבותו של התובע 1 בחברת "אל-וואטניה".

חדברים דלעיל, נטענים מפאת הזהירות, שכן ה"מיללים המדוייקות" בגין הגישו התובעים את התביעה- אינן כוללות את אזכורה של לשכת ראש הממשלה, אלא רק את עניין "מעורבותו העסקית" של התובע 1 ב"אל-וואטניה".

כאמור, על פי הנוהמות הנהוגות במדינת ישראל, אין כל לשון הרע באזכורו של התובע כמי שמעורב עסקית בחברת סלולרית ברשות הפלשתינאית, אשר לשכת ראש הממשלה בישראל פועלת לקידום מתן תדרים לשימוש. בעניין זה יובהרו גם הדברים הבאים:

6.1 התובע 1 הוא איש ציבור, ואיש עסקים מוביל וכולט ברשות הפלשתינאית.

6.2 התובע 1 "יסד, מנהל והוא בעל שליטה במשרד הפרסום ויחסי הציבור הגדול והמשפיע ברשות הפלשתינאית- Sky Advertising, המייצג גם אינטרסים של גורמים עסקיים רב לאומיים, בתוך שטחי הרשות.

בנוסף, הוא משמש כסגן נשיא לפיתוח עסקי ב- Arab Palestinian Investment Co (APIC). המחזיקה במשרד הפרסום, וכסגן יו"ר של Arab shopping centers, נשיא איגוד הפרסום הפלשתינאי, חבר דירקטוריון ב- Unipal trading Company, חבר דירקטוריון באגודת הידידים של אוניברסיטת ביר- זית, וחבר באגודת Young Presidents Association (YPA).

6.3 אין לשון הרע בפרסום לפיו התובע 1 מעורב עסקית גם עם חברת הסלולר "אל-וואטניה", שהיא חברה קטארי- פלשתינאית, המהווה חלק מתאגיד ענק קטארי- בשם "אל-וואטניה".

6.4 אין גם לשון הרע על התובע 1, בפרסום לפיו לשכת ראש הממשלה בישראל לוחצת לאשר את הקצאת התדרים לחברת "אל-וואטניה".

הרשות הפלשתינאית טוענת כי ניתנה הסכמה מוקדמת של מדינת ישראל למתן התדרים (בין אם במסגרת הסכמי אוסלו ובין אם במסגרת הבטחה בעל פה)- ובהתבסס על אלו נערך המכרז בו זכתה החברת "אל-וואטניה".

6.5 דאי שאין לשון הרע באזכור מעורבותו העסקית של התובע 1, בחקשר זה של דיון בחברת "אל-וואטניה" ובמתן התדרים. מתן התדרים ל"אל-וואטניה" והפעלת חברת סלולר שניה ברשות הפלשתינאית- הם אינטרסים פלשתינאיים מובהקים וברורים.

6.6 הנתבעים סבורים, כי הפרסום על התובע 1 אינו יכול להיחשב - כפרסום לשון הרע, גם מהסיבות הבאות:

6.6.01 מעורבותו העסקית של התובע 1 עם חברת "אל-וואטניה"- מלמדת על קשר שבינו ובין תאגיד רב לאומי ענק, ובין חיתר על הצלחתו העסקית הידועה זה מכבר, של התובע 1.

6.6.02 אזכורו בהקשר של מחלוקת התדרים – יכולה להצבע על קישורו האקטיבי או הפסיבי, לקידום האינטרס הפלשתינאי.

6.6.03 יצויין כי בניגוד לפרשנות המוצעת בכתב התביעה, שמו של אבי התובעים – יו"ר הרשות הפלשתינאית, מר אבו מאזן, לא הוזכר בפרסום כלל, וודאי שלא נטען כי הוא ניהל שתדלנות כזו או אחרת.

מובן עם זאת, כי תפקידו של ראש הרשות, מר אבו מאזן, הוא לקדם אינטרסים פלשתינאיים, ובין היתר לקדם את הקצאת התדרים לחברת הסלולר וזכת המכרז – "אל-וואטניה".

שהרי, חברת "אל-וואטניה" כבר שילמה לרשות הפלשתינאית דמי זיכיון להפעלת רשת סלולר שניה בשטחי הרשות, בסך של למעלה מ-350 מליון דולר, פרסה את התשתיות בשטחי הרשות, והיא מתכה תקופה ארוכה מאוד לאישורה של מדלינת ישראל – למתן התדרים.

7. מכל מקום וגם לחילופין, הנתבעים יטענו כי הפרסום שביצעו היה אמתי, והיה בחשיפה עניין ציבורי רב ובעל חשיבות.

ג. הנתבעים יעמדו על חיוב התובעים בהפקדת ערובה לתשלום כל הוצאותיהם:

8. התובעים מתגוררים ברמאללה (ס' 2' א' לכתב התביעה). בעניין זה כבר נקבע בפסיקה כהלכה כללית, כי יש להתייחס אל תושבי הרשות הפלשתינאית כאל "תושבי חוץ".

9. כידוע, כיום אין אפשרות לאכיפה ישירה של פסקי דין ישראליים באזור הרשות הפלסטינאית, מאחר שלא קיימת תשתית מנגונית המאפשרת גביית הוצאות או פסקי דין שנפסקו על ידי בתי משפט בישראל לזכות תושבי ישראל, ולאור המאורעות האחרונים ברור שאכיפה זו אינה אפשרית. ברור גם שזכותם של התובעים, בניו של יו"ר הרשות, לא תאפשר גביית.

10. לאור עובדה זו, ברר כי קיים קושי מהותי בגביית הוצאות מהתובעים, אם יחוייבו בהן בסימונו של המשפט, או בשלביו.

11. לאור העובדה כי עסקינן בתביעה בלתי מבוססת מחד- הן במישור העובדתי, הן במישור המשפטי, וכן בסכום המופרד שנקבע בה החורג חריגה מהותית מהראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, ומנגד ברור שלא ניתן יהיה לגבות את ההוצאות מהנתבעים – עמדו הנתבעים על קביעת ערובה לתשלום כל הוצאותיהם, וזאת בהתאם להקנה 519 הקובעת כלהלן: **"(א) בית המשפט או הרשם רשאי, אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום כל הוצאותיו של נתבע.**"

ג. לעניין סעיפי כתב התביעה:

12. מוכחש האמור בסעיף 1 לכתב התביעה, והחיקף הנטען של הפרסום.

12.1 הכתבה לא עסקה בתובע 2 ולא הזכירה את שמו. ככל הדיוע לנתבעים, התובע 2 חקים ביחד עם התובע 1 את משרד הפרסום ויחסי הציבור "סקיי".

12.2 בכתבה לא היה לשון הרע על מי מהנתבעים, אלא הוצגה בקורט מערכת תכנתון על לשכת ראש הממשלה. כן הוזכרה מעורבותו העסקית של התובע 1 עם חברת "אל-וואטניה".

12.3 מוכחש קיומו של קשר סיבתי בין טענותיהם של התובעים לנוק נטען, ובין הפרסום נשוא התביעה.

13. האמור בסעיף 2 לכתב התביעה אינו מוכחש.

ככל הידוע לנתבעים, התובעים הם בעלים ומנהלים של משרד יחסי הציבור והפרסום הגדול ברשות הפלשתינאית – Sky Advertising, אשר מייצג גם אינטרסים עסקיים רב בינלאומיים, בתוך שטחי הרשות הפלשתינאית.

הכתבה נשוא התביעה לא הזכירה את שמו של התובע 2, והיא לא עסקה בו.

14. האמור בסעיף 3 לכתב התביעה אינו מוכחש.

15. האמור בסעיף 4 לכתב התביעה אינו מוכחש, אולם מוכחשת אחריותו הנובעת של הנתבע 2 במסגרת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן- "החוק"). בהתאם לחוק, הקובע את רשימת הנתבעים הפוטנציאלית בהתאם להוראותיו.

הנתבעים יטענו כי יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 2 על הסף, ולחייב את הנתבעים בהוצאות בסדר גודל דומה לזה שבגינו נתבע הנתבע 2.

16. האמור בסעיף 5 לכתב התביעה אינו מוכחש.

17. האמור בסעיף 6 לכתב התביעה אינו מוכחש.

18. מוכחש האמור בסעיף 7, גם בשל ניסוחו הכוללני.

ככל הידוע לנתבעים, חברת "גואל" מקבלת שירותי פרסום ממשד הפרסום "סקיי" שהוזכר לעיל.

19. מוכחש האמור בסעיף 8 לכתב התביעה, גם בשל ניסוחו הכוללני.

ככל הידוע לנתבעים, חברת "אל- וואטניה" הקטארית זכתה במכרז כבר בספטמבר 2006.

ככל הידוע לנתבעים, בנובמבר 2006 התקשרה "אל- וואטניה" עם הקרן הפלשתינאית PIF, כאשר המטרה היא כי 40% של חברת הסלולר יהיו בבעלות החברה הקטארית, 30% בבעלות הקרן ו- 30% נוספים יופקו לציבור הפלשתני.

20. מוכחש האמור בסעיף 9 לכתב התביעה, גם בשל ניסוחו הכוללני.

ככל הידוע לנתבעים, המדובר במכרז שפורסם בשנת 2006.

21. מוכחש האמור בסעיף 10 לכתב התביעה.

ככל הידוע לנתבעים, השליטה בחברה אמורה להיות כאמור בסעיף 19 לעיל.

22. מוכחש האמור בסעיף 11 לכתב התביעה.

ככל הידוע לנתבעים, חברת אל וואטניה זכתה במכרז כבר בספטמבר 2006.

23. מוכחש האמור בסעיף 12 לכתב התביעה.

23.1. בכתבה לא בוצעה כל החיסות אל התובע 2.

23.2. לא נטען בכתבה כי התובעים הם בעלי מניות ב"ווטאניה" ואן משקיעים ואן מפלאי תפקידים בחברה, אלא שהתובע 1 מעורב עסקית עם "אל- וואטניה".

23.3. בחלקה הראשון של הכתבה שאל המוראין חיים יבין נשאינו נתבע בתביעה דנו):

"אני חוזר אליך אילה, שוב אליך, מה מידת המעורבות, הלחץ אפשר לומר של לשכת ראש

הממשלה במתן תדירים לחברה הפלשתינית "וואטניה", שיש בה אחוזים לפן של אבו מאזן ²

הנתבעת 4: .. חברת וואטניה שבה מעורב עסקית בנו של אבו מאזן..

כאמור, בנו של אבו מאזן מעורב עסקית ב"וואטניה".

עוד הוסיפה הנתבעת 4, בהמשך: "עלתה מעורבותו של בנו של אבו מאזן טארק עבאס". (התובע 1).

23.4 הנתבעים יטענו כי אין בפרסום משום לשון הרע על התובעים, ודאי לא על התובע 2 שכלל לא הוזכר.

23.5 הנתבעים יטענו כי אין קיימת לתובע 1 מעורבות עסקית עם חברת "אל-וואטניה".
24. כאמור בסעיף 13 א. לכתב התביעה אינו מוכחש.

הכתב עסקה בנושא הקצאת התדירים לחברה הפלשתינית ובלחץ שמפעילה לשכת ראש הממשלה לאשר את הקצאה, וזאת בניגוד לשיקולי בטחון אותם העלו השב"כ ומשרד הבטחון.

25. מוכחש האמור בסעיף 13 ב. לכתב התביעה, על הפרשנות הסובסקיביבית המופרכת, המוצגת בו יצויין למען הסדר הטוב, כי עניין פרשנות הפרסום מסור כידוע, לשיקולו הבלעדי של בית המשפט הנכבד.

26. מוכחש האמור בסעיף 14 לכתב התביעה.

26.1 האמור בכתבה מדבר בעד עצמו ואין מקום לפרשן.

26.2 לא נטען בכתבה כי התובעים הם בעלי מניות ב"אל-וואטניה" ו"או משקיעים ו"או ממלאי תפקידים בחברה, אלא שהתובע 1 מעורב עסקית עם "אל-וואטניה".

26.3 בכתבה לא מוזכר יו"ר הרשות הפלשתינית, אביהם של התובעים, מר אבו מאזן, ולא נטען כי הוא פועל בשותפות, או פועל אחרת. **הוא כלל אינו מוזכר !**

גם במידה והיה נטען כד בכתבה- לא היה בכך לשון הרע על התובעים. ודאי שלא היה בפרסום לשון הרע על יו"ר הרשות הפלשתינית, המנסה לקדם אינטרסים לגיטימיים מבחינתו של הרשות שהם מתן התדירים לנכ"ל ששילם זה מכבר מליוני דולרים לרשות ופרס תשתיות בכל שטחה.

27. מוכחש האמור בסעיף 15 לכתב התביעה.

27.1 מוכחש האמור בסעיף 15 א. לכתב התביעה- אשר היה חלק משאלה אותה שאל המראיין מר חיים יבין, שאינו נתבע במסגרת התביעה דגן.

27.2 הנתבעים יטענו כי אין לתובע 1 קיימת מעורבות עסקית עם חברת "אל-וואטניה".

הנתבעים מתבססים על מקורות אמניים ביותר, ובדוקים.
28. מוכחש האמור בסעיף 16 לכתב התביעה, שהינו כללי וחסר פירוט.

28.1 לחילופין לגבי הטענה המקדמית כי בפרסום לא היה לשון הרע על התובעים), הנתבעים יטענו כי הפרסום היה אמת, היה בו עניין ציבורי רב, והוא חוסה תחת חגנת אמת הפרסום

הקבועה בסעיף 14 לחוק. הגנה זו לא תישלל בשל פרסומו של פרט לואזי שגוי שאין בו פגיעה של ממש.

28.2 כן עומדות לנתבעים, לחילופין, הגנות תום הלב:

28.2.01 הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות.

28.2.02 הפרסום היה בקורת על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה.

28.2.03 הנתבעים עשו את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בהגנות תום הלב, והפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.

28.2.04 הדבר שפורסם היה אמת והם האמינו באמינותו, ובנוסף, נקטו לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח כי הוא אמת.

בנוסף, הם לא התכוונו לפגוע ע"י הפרסום במידה גדולה משהיתה סבירה לתגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיפי הגנת תום הלב.

מוכחש האמור בסעיף 17 לכתב התביעה. 29

אין נפקות לתגובות מכל סוג שהיו לפרסום. ממילא לפי החלכה הפסוקה אין להביא ראיות באשר להבנת הפרסום או למשמעות הניתנת לו על ידי אנשים מהציבור.

29.1 מוכחש האמור בסעיף 17 א. לכתב התביעה. כתבה זו היא כתבה עוקבת, שאינה חוזרת על הכתבה נשוא התביעה, אלא מאשרת את תוכנה.

כתבה עוקבת זו עסקה בתובע 1 ואף צורפה תמונתו, כנטען בכתב התביעה.

ככל הידוע לנתבעים, לא הגישו התובעים תביעה כנגד "אל- ערביקה".

29.2 מוכחש האמור בסעיף 17 ב. לכתב התגנה.

כאמור, אין נפקות לתגובות מכל סוג שהיו לפרסום נשוא התביעה, וודאי שאין נפקות לתגובות שנעשו בהת"ח לכתבה אחרת, שאינה נשוא כתב תביעה זה.

התובעים אינם מציינים אם וכיצד פעלו להסרת התגובות לכתבת "אל- ערביקה" ומכל מקום, אין כל רלוונטיות לתגובות אלו – אל הדיון נשוא תביעה זו. מה גם שלא ידועה הסיבה לכתבת אותן תגובות, וזאת בין היתר על רקע מאבקי הכוחות הקשים הידועים בתוך החברה הפלשתיאית.

תחא זו הנחה בלתי מופרכת, לפיה בכל מקרה בו היה מבוצע פרסום מכל סוג על התובע 1- היה זה סופג מנת תגובות דומה.

29.3 מוכחש האמור בסעיף 17 ג. לכתב התביעה.

גם כתבה זו אינה רלוונטית לדיון נשוא תביעה זו. כתבה זו אינה מצטטת במדוייק את הכתבה נשוא התביעה. כתבה זו טוענת כי התובע 1 הוא בעל מניות ב"וואטניה" עניין שלא דווח ע"י התובעים (מה גם שכלל אין בו לשון הלט).

הנתובעים אינם מציינים האם הגישו תביעה כנגד האתר.

- 29.4 מוכח גם האמור בסעיף 17 ד. לכתב התביעה, שכאמור אינו רלוונטי לדיון בתביעה זו.
התובעים אינם מציינים האם הגישו תביעה כנגד האתר.
30. מוכח האמור בסעיף 18 לכתב התביעה. מוכחשת הרלוונטיות שלו לדיון.
מוכחש האמור בסעיף 19 לכתב התביעה.
- כפי שהוסבר, התובע 2 כלל לא מוזכר בכתבה. על התובע 1 לא פורסמו דברים שעלולים להוות לשון הרע.
- 31.1 הנתבעים יטענו כי אכן קיימת מעורבות של התובע 1 עם חברת "אל-וואטניה".
31.2 הנתבעים יטענו כי אין בפרסום לשון הרע על התובעים.
- 31.3 הנתבעים יטענו כי לא נאמר בכתבה דבר על אבהם של התובעים ואו על שתדלנות שהפעיל בכלל, או בעיניים בפרט.
- 31.4 מוכחשת כל הפרשנות הטענת בסעיף. מוכחשת טענת התובעים כי הפרסום עלול לכוותם בשל מוצאם ואו דתם ואו מקום מגוריהם ואו השתייכותם הלאומית, וכל האמור המפורט בסעיף זה בתביעה.
32. מוכחש האמור בסעיף 20 לכתב התביעה, לרבות הטענה בדבר כוונה לפגוע, שאינה ראויה, ואינה נסמכת על פרטים.
הנתבעים פעלו ללא משוא פנים ודיווחו לציבור מידע בעל חשיבות ציבורית.
33. מוכחש האמור בסעיף 21 לכתב התביעה.
33.1 הפרסום לא היה לשון הרע.
33.2 לחילופין, לנתבעים עומדות ההגנות הקבועות בחוק, כמוזכר לעיל.
33.3 מוכחש כי התובע 3 היה מי שהחליט בפועל על הפרסום.
33.4 מוכחש כי קיימת עלית תביעה כנגד הנתבע 2 בהתאם לחוק.
34. מוכחש האמור בסעיף 22 לכתב התביעה.
- 34.1 הנתבעים נקטו באמצעים הסבירים ואף למעלה מכך, על מנת לברר את עובדות לאשורן. הדברים יוצגו במלואם, תחת בקשת חיסיון ככל הנראה, בפני בית המשפט הנכבד.
- 34.2 במקרה זה כלל לא היה מקום לבקש תגובה מהתובע 1, משום שהכתבה לא עסקה בו אלא בהתנהלותה של לשכת ראש הממשלה. בנוסף, הפרסום לגבינו לא היה כלל לשון הרע, ואין לראות בו כמי שפגע מהכתבה.
- 34.3 זאת ועוד, בית המשפט העליון כבר קבע לעניין טענות לגבי התנהלות אחית, את הדברים הבאים- בדני"א 95 / 7325 ידיעות אחרונות בע"מ ז' ויסיף קלאים נפדאר (לא פורסם) 98 (5) 1346, עמוד 28-30:
- "כללי אתיקה, מעצם מהותם, אינם כללי משפט. לכן אין הם עניין לבית משפט. כך לגבי אתיקה חברתית, כך לגבי אתיקה ציבורית, וכך גם לגבי אתיקה מקצועית, לרבות אתיקה עיתונאית. אם, למשל, התנהגות מסויימת של עיתונאי נחשבת בלתי-אתית, הרי זה עניין לבית הדין לאתיקה של מועצת העתונות, אך אין זה עניין לבית המשפט."

- במידה וסבורים התובעים כי עסקינן במקרה של היעדר אתיקה עיתונאית- מן הראוי היה שיבקשו להעביר את הדיון בתיק לבית הדין לאתיקה במועצת העיתונות, או שיפנו לממונה על קבלולת הציבור ברשות השדור - ויחסכו בזמנו של בית המשפט הנכבד ושל הצדדים.
- 34.4 מוכחשת הטענה לקיומה של כוונה לפגוע, שאינה ראויה בנסיבות העניין, מה גם שנטענה ללא פירוט.
- 35 מוכחש האמור בסעיפים 23, 24 לכתב התביעה.
- 35.1 בסעיפים אלו מעלים התובעים לראשונה את הטענה בדבר פגיעה בפרטיות. התובעים אינם מכחישים בסעיף זה את הפרסום, אלא טוענים כי לא צריך היה להתבצע ע"י התובעים. התובעים אינם מציינים כיצד הפרסום פגע בפרטיותם, או בעסקיהם.
- הנתבעים שומרים על זכותם לתקן את כתב ההגנה במידה והתובעים יפרטו את אופן הפגיעה בפרטיותם ומכוח איזה סעיף מתבצעת הפגיעה.
- 35.2 הנתבעים טענו כי הפרסום עסק בעניין ציבורי בעל חשיבות וביקורת החמורה של משרד הבטחון על לשכת ראש הממשלה, אשר פועלת להסדרת תדרים בניגוד לשיקולי בטחון שהציגו השב"כ ומשרד הבטחון. המדובר בעניין ציבורי ממדרגה ראשונה.
- 35.3 למען הזהירות בלבד, הנתבעים יטענו כי לא הייתה כותבה כל פגיעה בפרטיות התובעים. לחלופין, יטענו הנתבעים כי עומדות להם ההגנות הקבועות בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981:
- 35.3.01 הפגיעה הנטענת נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הנתבעים חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;
- 35.3.02 הפגיעה הנטענת נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, התשי"ח-1965;
- 35.3.03 בפגיעה הנטענת היה ענין ציבורי המצידיק אותה בנסיבות הענין, ולא הייתה מוכחש האמור בסעיף 25 לכתב התביעה, גם בשל היותו כללי, וכן לאור כל האמור לעיל.
- 36 מוכחש האמור בסעיף 26 לכתב התביעה.
- 37 מוכחשים נספחים א/1, א/2 לכתב התביעה, למעט עצם קבלתם אצל הנתבעים. יצוין כי המכתב נספח א/1 עוסק בפרסום בעיתון.
- 38 מוכחש האמור בסעיף 27 לכתב התביעה.
- 38.1 טענת הדיון נטענת רק בשל סירובם של הנתבעים לפרסם התנצלות. הנתבעים סבורים כי לא היה מקום לפרסום התנצלות, בשל כל שהוסבר לעיל.
- 38.2 הנתבעים לא פרסמו את הכתבה בזדון, אלא שהעובדות אותן פרסמו, נבדקו ואומתו על פי קריטריונים עיתונאיים מקצועיים, תוך הסתמכות על מקורות בכירים ומתאימים.
- 39 מוכחש האמור בסעיף 28 לכתב התביעה.
- 39.1 ככל הידוע לנתבעים, התובעים הם בעלים של משרד הפרסום הגדול והמשפיע ביותר ברשות הפלשתאנית.

- 39.2 מוכחשת טענת התובעים כי הקפידו לחיות רחוק מזרקרוי התקשורת.
- 39.3 התובעים הם זמויות מוכרות מאוד ברשות, ולתושבי הרשות הפלשתאית. התובעים ממלאים תפקידים בכירים בקהיליה העסקית הפלשתאית.
40. מוכחש האמור בסעיף 29 לכתב התביעה.
מוכחשת כמובן הפרשנות הנטענת ע"י התובעים.
- הנטען בכתבה היה שלשכת ראש הממשלה מנסה לקדם את מתן התדרים לרשות, על חשבון שיקולו בטחון.
- מובן כי בניסבות אלו, איזכורו של התובע 1 כמעורב עסקית ובקשר לכך כמי שמעורב בבקשת התדרים לאל- וואטניה, על חשבון שיקולו בטחון ישראלים- יכול להתפרש בקרב בני עמו של התובע 1 רק בהקשר חיובי, זאת גם משום שבשטחי הרשות הפלשתאית פועלת נכון להיום רק רשת סלולרית אחת. וודאי שלא ניתן להסיק מהפרסום כי התובע 1 (או התובע 2) פועל כנגד האינטרסים הפלשתאיים!¹
- המדובר, בכל הכבוד, בטענה אבסורדית, שלא מובן מדוע נטענה.
41. מוכחש האמור בסעיף 30 לכתב התביעה, כמו גם הרלוונטיות שלו לדיון.
מוכחש קיומו של קשר סיבתי בין הניזק הנטען ובין הפרסום.
42. מוכחש האמור בסעיף 31 לכתב התביעה, כמו גם הרלוונטיות שלו לדיון.
מוכחש קיומו של קשר סיבתי בין הניזק הנטען ובין הפרסום.
43. מוכחש האמור בסעיף 32 לכתב התביעה.
44. מוכחש האמור בסעיף 33 לכתב התביעה.
הנתבעים יטענו כי הניזק הנטען בכתב התביעה הוא מופרז וקנטרני, ובכל מקרה אינו תואם את חוראת טעף לא לחוק איסור לשון הרע בדבר פיצוי ללא הוכחת נזק.
מתחית הסכום המבוקש בה הוא עבור התובע 2, שכלל לא הוזכר בכתבה.
45. מוכחש האמור בסעיף 34 לכתב התביעה.
הנתבעים מבקשים סעד חריג, אותו אין לפסוק וזאת כמפורט במסגרת כתב התנגה:
- 45.1 הנתבעים אינם צריכים להתנצל על כך שהתובע 1 מעורב עסקית עם חברת "אל – וואטניה".
הנתבעים אינם סבורים כי פרסום כאמור עלול לפגוע באיש, גם לא בתובע 1.
- 45.2 וודאי שהנתבעים אינם סבורים כי יש להתנצל על כך שפרסמו כי לשכת ראש הממשלה / השלטון הישראלי, פועלים לטובת הקצאת תדרים לחברת "אל- וואטניה", בה מעורב עסקית התובע 1. גם בעניין זה אין לקבל טענה לפגיעה, ואין מקום לפרסום התנצלות.
- 45.3 מה גם שכל ששודר הוא אמת.
46. מוכחש האמור בסעיף 35 לכתב התביעה.

47. מוכחש האמור בסעיף 36 לכתב התביעה.
לא מוכחשת סמכותו המקומית של בית המשפט הנכבד בירושלים.
מוכחשים הסעדים המבוקשים, כפי שהוסבר לעיל.
48. הנתבעת תטען שעל התובעים האחריות בהתאם לסעיפים 65 ו-68 לפקודת הנוקין, וכן לפי סעיף 5 לפקודה.
49. לאור כל האמור מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את התביעה, ולחייב את התובעים בתשלום מלוא הוצאותיהם של התובעים.

יורם מושקט, עו"ד אוריין אשפזלי, עו"ד

משרד עו"ד מושקט ושות'

ב"כ התובעים